

SCHERM

Scherm is een collectie tekeningen op bierviltjes, ingebonden en begeleid door een tekst van de hand van kunstcriticus en schrijver Koen Brams.

Scherm is dus een ontmoeting tussen een kunstenares en een schrijver. Beiden vertellen ons verhalen over eenzelfde onderwerp, in beelden en proza. De beelden heeft Charlotte Beaudry aan de sociale netwerken ontleend. De verhalen zijn bedacht door Koen Brams en voeren ons mee naar de suggestieve, poëtische en prikkelende wereld van de kunstenares.

Het geheel vormt een soort werkboek om de beelden die de kunstenares hebben gemaakt, over te nemen en zich eigen te maken. En wat maakt het uit als de toeschouwer zich hier en daar afvraagt of een bepaalde tekening niet het onderwerp had kunnen vormen van een schilderij op groot formaat? Van een 'echt' schilderij? Maar het stelen van beelden gebeurt nu eenmaal in een oogwenk, ver weg van de reusachtige doeken met hun gapende grootsheid en verwoestende bedwelming.

De allesverslindende Charlotte Beaudry is 'selfie-roofster' van beroep met Instagram en Facebook als favoriete jachtterreinen. Ze is gefascineerd door het ongeremde narcisme van die kiekjes die op internet zowel een communicatiemiddel als een instrument voor sociale erkenning zijn: de *duckface-selfie* (de lippen in een eendenbek); de *spiegelselfie*; de *legsie* (het tonen van uitgestrekte blote benen); met de focus op het haar (*helfie*), of op de borsten (*breastie*), een zicht op het achterste (*belfie*); of op de voorwerpen op een rek (*shelfie*); een *groepselfie* (*group selfie*) of een *dierenselfie*...

Die foto's op het kleine scherm zijn vruchten van de verbeelding die op hun beurt opnieuw vrucht van verbeelding zijn geworden. En Charlotte Beaudry heeft ze gezien, bekeken, met haar ogen verslonden en met het potlood van haar gedachten overgetekend. Daarna heeft ze de selfies, of soms zelfs maar gewoon een detail eruit, op bierviltjes getekend. Teken om iets met andere ogen te zien. Teken om te begrijpen, om te kennen.

Om te ontdekken dat achter die meisjes van de *selfies*, achter die *instagirls* van Instagram, beelden op de rand van de afgrond te zien zijn. Een flauwe afspiegeling van de gedroomde verschijningen, gebroken zielen, *paranoids*, gekweld door een psychische aandoening die zich uit in relatieproblemen en gedragsstoornissen waarbij ze zich enkel kunnen uitdrukken via hun eigen foto's op de sociale netwerken.

Hoewel de bierviltjes hetzelfde ronde formaat hebben als de profielfoto's van Instagram, geven die uit hun context – en schone schijn – gelichte beelden niet louter de sentimentele en relationele ellende van het menselijk bestaan prijs. Neen, ze laten ook de andere kant van de spiegel zien en vertellen nieuwe verhalen, met beelden die voortspruiten uit de verbeelding van de kunstenares, de schrijver en de toeschouwer, gelukkige zwervers in een verhaal. Zelfs als dat verhaal fictief is. Vooral als het fictief is. Want hoe je het bierviltje ook draait of keert, wat de boven- of onderkant is, hangt uiteindelijk alleen af van hoe je het bekijkt. En je bekijkt het altijd met de ogen van de vertelster.

Genaro Marcos

Juni 2017

Deze inleiding werd oorspronkelijk gepubliceerd in het boek "Scherm" gepubliceerd in 2017 door Les Éditions du Caïd, dat stelt een selectie voor van 140 tekeningen gemaakt met zwart Caran d'Ache-potlood op bierviltjes van het merk "Vedett". Deze serie vormt het werk "Scherm" van Charlotte Beaudry, tentoongesteld van 29 juni tot 30 juli 2017 in de Yoko Uhoda-galerie in Knokke.